

Ay Işığında Sessizlik

— kul mehmet · 03 Mayıs 2025

Ay Işığında Sessizlik

Başını balkonun kapısına dayayarak geceyi dinledi. Gözleri, ay ışığında parlayan bahçenin derinliklerinde kaybolmuştu; orada, rüzgârın fısıltılarla taşıdığı eski hatıraların izleri vardı. Bu balkon, onun sığınağıydı. Sessizlik içinde kendini yeniden bulduğu, zamanın kanatlarından sızıp avuçlarına düşen hatıralarla yüzleştiği bir yer. Yüzlerce geceyi burada geçirmiş, yıldızlara içini dökmüş, rüzgârlara sessiz çığlıklar bırakmıştı. Şimdi ise genç kalbinin tasasızca söylediği o birkaç kelime, yüreğinde derin bir yankı uyandırıyordu.

Kendi kendine soruyordu: İnsan bazı kelimeleri söylerken gerçekten düşünmez mi? Yoksa, ruhun en derin köşelerinden yükselen ince bir sızı, farkında olmadan diline mi düşer? Geceyi görememek, güzelliğe baş çevirmek istedi. Odasına döndü, ama kalbi huzursuzdu. Parmaklarının ucunda bekleyen bir özlem, onu yeniden balkona sürükledi. Piyanodan yükselen hüznü notalar geliyordu uzaklarda, gecenin derinliklerini titretiyor, ruhunda yankılar oluşturuyordu. İnce pijamasıyla, rüzgârın serin dokunuşuna kapıldı. Omuzlarını sıkarak, uzun iskemleye uzandı. Gözlerini kapadı. Derinlerden gelen o melodiyle birlikte zaman yavaşladı sanki o an. Çok güzel şeyleri daha iyi duyabilmek için kendini sessizliğe bıraktı...

Ay, bahçenin derinliklerinde gizlenen hatıraları aydınlatırken, genç kızın gözleri bu ışığın arasında

kayboluyordu. Sessizlik, içindeki fırtınaları daha da belirgin hâle getiriyor, geceye yayılan rüzgâr yalnızlığını hatırlatıyordu. Uzun iskemlede gözlerini kapalı tutarak nefes aldı. Piyanonun boğuk sesi, gecenin içinde yankılanırken, geçmişin sahneleri bir bir gözlerinin önüne seriliyordu. Kaç gece böyle geçmişti? Kaç kez duygularını bu balkonda rüzgârlara bırakmıştı? Ömrünün en güzel günleri burada başlamış, burada şekillenmişti ve burada yok olmuştu. Balkon onun sığınağı, hatıralarının yuvasıydı. Ne zaman uzaklaşmaya çalışsa, rüzgârın dokunuşuyla geri dönmek zorunda kalıyordu. Gecelerin içine işleyen özlem, ay ışığında yeniden canlanıyordu. Omuzlarını sıktı. İnce pijaması serinliği tam olarak koruyamıyordu. Oysa içindeki sıcaklık, kalbinin içinde yanıp tutuşan hisler, tüm geceyi sarıyordu.

Genç kızın yüreğindeki sessiz fırtınayı, gecenin içinde usulca tüm dünyaya bırakarak yatmak için, bağlı kaldığı hatıraların koridorundan kaçarak, yatağa doğru yürüdü. Fakat odaya adım attığında, içini saran huzursuzluk duvarlara çarparak geri dönüyor, ay ışığının narin elleri onu yeniden balkona çağırıyordu. Odada hâlâ yankılanan piyanonun derin ve boğuk sesi, zihninde yankılanarak geçmişin izlerini daha belirgin hâle getiriyordu. Balkon, onun sığınağıydı; yüzlerce geceyi burada geçirmiş, rüzgârlara sessiz çığlıklarını bırakmış, yıldızlarla konuşmuştu. Bu gece de farklı değildi; yalnızlık yine onun gölgesine düşmüştü.

Gözlerini ay ışığında parlayan bahçenin derinliklerine gömdü. O bahçede unutulmuş duygular saklıydı; fısıltılarla konuşan rüzgâr, geçmişin bir parçasını ona sunuyordu. Kaç gece böyle geçmişti? Kaç kez hislerini bu balkonda rüzgârlara bırakarak sabaha ulaşmaya çalışmıştı? Derin bir nefes aldı. Çok güzel şeyleri daha iyi duymak için tüm benliğini bu geceye bıraktı. İçindeki sızı, ay ışığında bir siluet gibi belirdi; sabaha kadar burada kalacağını biliyordu.

Gece, ruhunun en derin köşelerine ulaşırken, yıldızlar onun sessizliğini dinlemeye devam ediyordu... Şehir uykudaydı. Bahçede titreyen yapraklar dışında hiçbir şey hareket etmiyordu. İç çektik. Bir kez daha balkondan uzaklaşmayı denemek istedi ama ay ışığı, onu geri çağırıyordu. Gökyüzü, yıldızlarıyla ona bir şeyler söylüyordu sanki. Geceyi son kez içine çekti, derin ve ağır bir nefes aldı. Gözlerini kapadı, anılara yeniden dokundu. Kendi ruhunun içinde kaybolmuştu artık. Balkon, onun en içli sırlarının koruyucusu olarak, yine sessizlik içinde onu sararken, o an anıların koridorunda kayboldu ve uzak diyarlara gitti...

Mehmet Aluç